

Arrest

nr. 346 261 van 6 mei 2026
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 januari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 januari 2026 wordt verzoekende partij staande gehouden door de diensten van de Politie Antwerpen. Op dezelfde dag wordt zij gehoord door dezelfde diensten.

1.2 Op 3 januari 2026 wordt ten aanzien van verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt door verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid bestreden met een verzoekschrift dat zij in deze zin op 6 januari 2026 neerlegt.

Deze vordering wordt echter op 12 januari 2026 bij arrest 339 243 van de Raad afgewezen.

1.3 Op 3 januari 2026 wordt eveneens besloten om ten aanzien van verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) af te leveren voor een duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing welke als volgt, wordt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 02.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de heer die verklaart te heten:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Antwerpen op 02.01.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van verkoop van drugs. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.4 Op 10 januari 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie strekkende tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

1.5 Op 17 januari 2026 is verzoekende partij gerepatrieerd naar Albanië.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 15 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1, tweede lid en alinea 1 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aan. Dit middel wordt als volgt uit één gezet:

“2.2. NOPENS DE ERNSTIGE MIDDELEN

2.2.1. SCHENDING VAN ART. 74/11, § 1, TWEEDE LID VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 , ALINEA 1 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (HIERNA: “VREEMDELINGENWET”) IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERP LICHTING IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (EX ART. 62 VREEMDELINGENWET)

5.

Aan verzoeker wordt de maximumduur van het inreisverbod opgelegd om reden dat “verzoeker niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden” en aangezien hij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

De beslissing om de maximale duur van het inreisverbod op te leggen, is aldus gesteund op de (minstens impliciet) door verwerende partij ingenomen stelling dat verzoeker strafbare feiten heeft gepleegd.

6.

Verzoeker heeft evenwel nooit of te nimmer enige drugs verkocht en zulks blijkt ook niet uit het administratief dossier.

Verzoeker werd ook niet aangehouden door de onderzoeksrechter.

Het administratief verslag betreft enkel een bijzonder summier verslag houdende een beperkt aantal gegevens m.b.t. de situatie van verzoeker en bevat hoogstens een door de verbalisanten zelf voorgestane kwalificatie van de vermeende feitelijkeheden, doch bevat anderzijds

- geen precisering of omschrijving van de exacte feitelijkeheden welke leiden tot het weerhouden van de ene of de ander kwalificatie;*
- geen precisering van de reden op welke grondslag de verbalisanten een welbepaalde kwalificatie weerhouden;*

Het administratief verslag bevat enkel de abstracte vermelding “heterdaad drugdealer (marihuana)”, zonder enige verdere duiding m.b.t. de precieze feiten, vaststellingen, laat staan dat het verslag een nauwkeurige toelichting m.b.t. de vermeende betrokkenheid van verzoeker bevat.

Op grond van de abstracte vermelding door een verbalisant in een administratief verslag “heterdaad drugdealer”, zonder enige bijkomende feitelijke duiding en zonder voeging van enig proces-verbaal bij het dossier - is het onmogelijk voor uw Raad om de vermeende betrokkenheid van verzoekster terdege te beoordelen.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Door zich te baseren op informatie die niet bij het dossier werd gevoegd, is het voor uw Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren. Uw Raad oordeelde nota bene reeds eerder in identieke zin in onderhavig dossier (arrest dd. 26 november 2013 in de zaak RvV 140 934).

7.

De loutere verwijzing door verwerende partij naar een administratief verslag, dat geen nadere precisering van feitelijkeheden bevat noch enige verduidelijking door de verbalisant(en) op grond van welke feitelijke elementen dan wel de betreffende kwalificatie wordt gegeven, zonder kennisname van enige proces-verbaal, kan redelijkerwijze niet volstaan om te besluiten dat welbepaalde feiten door de vreemdeling gepleegd zouden zijn en hieruit een gevaar voor de openbare orde af te leiden.

Het administratief verslag betreft (uit haar aard) enkel een eenzijdige en niet-rechterlijk getoetste weergave door verbalisanten dat uiteraard geen eindoordeel bevat over de schuld van de vreemdeling, ook niet wanneer de verbalisanten een bepaalde kwalificatie naar voren schuiven.

Het formuleren van bepaalde kwalificaties aan de vermeende feitelijkheden door verbalisanten is uiteraard immers steeds voorbarig en eenzijdig, en het komt uitsluitend aan de rechtbank toe om te oordelen over de kwalificatie van de feiten en of de feiten bewezen kunnen worden verklaard.

Het vermelden van de ene of andere juridische kwalificatie door verbalisanten in een administratief verslag, kan m.a.w. in alle redelijkheid (uiteraard) niet worden beschouwd als een voldoende bewijs dat de betreffende feiten ook effectief gepleegd zouden zijn.

Het geven van een bepaalde kwalificatie door verbalisanten aan een vermeend feit in een administratief verslag, is niet te beschouwen als een bewijs van schuld, en uit zulke vermelding van de ene of andere kwalificatie door een verbalisant – zonder enige verdere feitelijke precisering of voeging van enig proces-verbaal – kan aldus ook niet op kennelijk redelijke of zorgvuldige wijze worden afgeleid dat verzoeker de betreffende feiten daadwerkelijk zou hebben gepleegd.

Uw Raad oordeelde eerder terecht dat verwerende partij gerechtigd is een eigen onderzoek te voeren en standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, doch dat de beslissing enkel kan worden gesteund op vaststaande feiten en dat deze feiten steeds duidelijk dienen te worden geschetst in de beslissing. (cfr. RvV 348 068 / II dd. 22 december 2025, randnr. 3.6)

De loutere verwijzing naar een vermeende aanhouding of naar een welbepaalde kwalificatie door een verbalisant in het administratief verslag zonder de feiten te preciseren of te schetsen en zonder voeging van een proces-verbaal waaruit de feiten op vaststaande wijze zouden kunnen worden afgeleid, is manifest onverenigbaar met de verplichting om een administratieve beslissing te doen steunen op een zorgvuldig onderzoek en deze op redelijke wijze te doen tot stand komen.

In casu dient vastgesteld te worden dat verwerende partij zulks wel doet; louter op grond van een summier administratief verslag, zonder kennisname van onderliggende feiten of enig proces-verbaal, wordt door verwerende partij zondermeer besloten tot de schuld in hoofde van verzoeker en het hieruit voortvloeiende gevaar voor onze openbare orde. Immers stelt de bestreden beslissing “Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid...” en “betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden”.

8.

Nazicht van het administratief dossier leert dat het proces-verbaal waarnaar wordt verwezen in het administratief verslag, zich (nog steeds) niet in het dossier bevindt, zodat ervan dient te worden uitgegaan dat verwerende partij hiervan geen kennis heeft genomen alvorens over te gaan tot het opleggen van het inreisverbod van de maximumduur.

Ook uw Raad kan hiervan aldus op heden nog steeds geen kennis nemen, en kan aldus geen adequate toetsing uitvoeren van de feitelijke overwegingen waarop de bestreden beslissing gesteund is.

Gelet op voorgaande dient een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. de materiële motiveringsplicht in het licht van art. 74/ 11 § 1 Vreemdelingenwet te worden aangenomen.”

3.2 In dit kader dient allereerst opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar middel de schending opwerpt van de algemeen geformuleerde alinea 1 van de wet van 15 december 1980, maar dat deze bewering behoudens een loutere verwijzing niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 Verzoekende partij verwijst in haar middel en met haar inhoudelijke kritiek ook naar de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.8 De bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor een duur van drie jaar, werd genomen op basis van artikel 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het terugkeerbesluit van dezelfde datum. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er wel degelijk een grondslag bestaat om haar een inreisverbod op te leggen en dat verwerende partij zelfs ertoe gehouden is een dergelijk bevel op te leggen. Zij voert evenmin aan dat er in haar situatie humanitaire redenen zouden spelen die maakten dat verwerende partij zich had moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

3.9 Het bestreden inreisverbod steunt blijkens de beslissing zelf op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, situatie waarin het bewijs van een bedreiging voor de openbare orde niet moet worden geleverd. Verzoekers' betoog hieromtrent is bijgevolg niet eens dienstig.

3.10 Verwerende partij is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "de mogelijkheid" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.11 De opgeworpen problemen inzake de openbare orde en dan meer de betrokkenheid bij de handel in verdovende middelen kunnen echter wel in alle redelijkheid meegenomen worden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de feiten waar verzoekende partij voor gekend is. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk was van verwerende partij om op basis van de in dit verband actueel gekend zijnde gegevens te oordelen dat zij door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde "te kunnen schaden".

3.12 Verzoekende partij ontkent dan wel dat zij betrokken is bij de feiten waarvan melding gemaakt wordt in de bestreden beslissing.

De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid

van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

Nog volledig ten overvloede merkt de Raad op dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten zelfs wanneer die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.13 Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft verwerende partij de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken, met name de feiten waar zij voor gekend is, de vaststelling dat zij niet heeft getwijfeld illegaal in het land te verblijven en verzoekers verklaringen geen minderjarige kinderen in België te hebben en evenmin medische problemen.

3.14 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van dit wetsartikel of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.15 Verzoekende partij beklaagt er zich ten slotte nog over dat er op basis van het administratief verslag in het administratief dossier niet besloten kan worden dat zij betrokken is bij de haar ten laste gelegde feiten en dat het proces-verbaal waarvan sprake zou zijn niet bij ditzelfde dossier gevoegd is.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat er op 2 januari 2026 een administratief verslag opgesteld werd door de Politie te Antwerpen en dit naar aanleiding van de betrapping op heterdaad van verzoekende partij op de handel in verdovende middelen. Verzoekende partij beklaagt er zich over dat dit geheel te licht zou zijn. Uit hetzelfde verslag blijkt echter dat verzoekende partij om 19u33 in de S.(...)straat te Antwerpen aangetroffen werd als dealer van marihuana. Er werd een proces-verbaal opgesteld waarvan het nummer ook opgenomen werd in het verslag en bovendien blijkt uit hetzelfde administratief dossier dat er naar aanleiding van deze feiten zelfs een voorleiding gebeurde. De feiten waarvan sprake zijn dan ook vaststaand en worden duidelijk aangegeven in de bestreden beslissing en onderliggend administratief dossier.

Er kan dan ook niet geoordeeld worden dat de bestreden beslissing zich baseert op beperkte gegevens. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom verwerende partij uit dit geheel aan gegevens niet zou kunnen besluiten dat een beslissing zoals deze die op heden voorligt niet zou kunnen worden afgeleverd. Het loutere feit dat dit proces-verbaal, waar wel wordt naar verwezen, niet in het administratief dossier vervat ligt, doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de vaststellingen waarbij de Raad er ten overvloede op wijst dat vaststellingen zoals gedaan door bevoegde Politieambtenaren bekleed zijn met een bijzondere bewijswaarde die verzoekende partij niet ontkracht door enkele boudweg geformuleerde opmerkingen.

In het administratief dossier bevindt zich het administratief rapport opgesteld door de Politie te Antwerpen met verwijzing naar het Proces-verbaal van deze politiezone waaruit de betrapping van verzoekende partij op heterdaad van handel in verdovende middelen blijkt. Dat het proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier bevindt doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde administratief rapport zoals ook reeds voorheen aangegeven werd.

3.15 Het door verzoekende partij opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE